

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Dianne Drake
Szeretlek, doki

Marion Lennox
Akkor is szerelem

Carol Marinelli
Szabad egy szexre?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Dianne Despain, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *A Child to Heal Their Hearts* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

© Marion Lennox, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *Waves of Temptation* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

© Carol Marinelli, 2012 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *Hers for One Night Only?* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 60. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-486-8

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Dianne Drake
Szeretlek, doki

1. FEJEZET

– Megyek már! – dűnnyögte Keera álmosan, és túl halkán ahhoz, hogy az ajtó másik felén is hallani lehessen.

De őt ez nem érdekelte. Elvégre szabadságon van. Végre.

Ki lehet az az éjszaka közepén? Hiszen nincs ügyeletben. Pont ellenkezőleg. Másnap délelőtt van még egy utolsó konzultációja, aztán az egész következő héten szabadságon lesz. Több mint egy éve most először. Enni, aludni, olvasni – ezek voltak a programpontjai erre az értékes időszakra. És gondoskodni fog róla, hogy senki se zavarja.

Sajnos, a szívsebészet főorvosaként gyakran előfordult, hogy valaki keresztülhúzza a számításait, például az az ember, aki most egyre türelmetlenebbül kopogtatott az ajtaján.

– Jól van, na! Csak egy perc – morgott Keera, aztán felsóhajtott, amikor vetett egy pillantást a vekker zölden világító kijelzőjére.

Hajnali két óra tíz perc. Alig egy órát aludt. Mi az ördög történhetett? Amikor legutóbb kiverték az ágyból, az évszázad viharának a rengeteg sérültjét kellett ellátnia.

Igen, az egy emlékezetes éjszaka volt.

Ma azonban minden csendes. Sem vihar, sem másmilyen katasztrófa nem fenyeget. Minél jobban fölbredt, Keera annál világosabban tudott gondolkodni. Gyorsan végigvette magában az éjszakai látogatás lehetséges okait. Legrosszabb esetben tömegbaleset történt, legjobb esetben egy sürgős műtétről lehet szó. De miért nem hívták föl csak úgy egyszerűen?

– Mondtam már, hogy megyek! – kiáltotta mogorván, aztán fölvette a köntösét, és ajtót nyitott.

– Ki maga? – kérdezte elővigyázatosan, bár a kémlelőlyukon át látta, hogy a látogató egyenruhát visel. – Kérem, mutassa fel a jelvényét!

– Egy pillanat, Miss Murphy – felelte a férfi odakintről.

Miss Murphy. Nem számít, hogy több évfolyamot átugorva rekordidő alatt végezte el a tanulmányait. Vagy hogy ő az ország egyik legjobb szívsebésze. Nem, most leredukálták a családi állapotára. Hajadon. Miss Murphy. Szakmailag sikeres, a magánéletben azonban kudarcot vallott.

Keera dacosan vetette hátra hosszú, vörös haját, és megint kinézett a kémlelőlyukon.

– Carla James járőr vagyok – mutatkozott be egy alacsony, teltkarcsú nő, miközben felmutatta a jelvényét.

– Én pedig Brian Hutchinson járőr – tette hozzá a férfi, akit Keera először meglátott. – Most már beenged minket?

– Orvosi vészhelyzetről van szó? – kérdezte Keera, miközben kiakasztotta a láncot, és elhúzta a reteszt.

Elvégre az ember nem lehet elég óvatos, ha egyedül él.

– Nem, hölgyem, semmi ilyesmi – mondta Hutchinson járőr, és belépett. – Nagyon sajnáljuk, de személyes ügyben vagyunk itt.

Keera megkönnyebbülten sóhajtott fel. Sem családja, sem közeli barátai nem voltak. Biztosan valami félreértés történt.

– Miről van szó?

Keera ebben a pillanatban vette észre, hogy James járőr egy gyereket tart a karjában.

– Ne haragudjanak, nem értem...

Egy pácienszt hoztak neki? De hát ez egy gyerek. Biztosan eltévesztették a címet.

– Sajnos, rossz hírt kell közölnünk – mondta Hutchinson járőr. – A férje és egy eleddig azonosítatlan személy ma este életét vesztette egy közlekedési balesetben. A kislánya kirepült a kocsiból, de nem sérült meg. A legközelebbi kórházban megvizsgálták. Néhány karcóláson kívül semmi baja. Valószínűleg sokkot kapott, mert nem hajlandó megszólalni, de a kezelőorvosa azt mondta, hogy ezenkívül minden rendben van.

– Ennek a kislány miatt nagyon örülök, de itt valami félreértés történt. Én nem vagyok férjné. – Keera hátrébb lépett, és nekidőlt a falnak. – Elváltam. És nincs gyerekem.

– Kevin Murphy – folytatta Hutchinson járőr határozottan. – Kevin Joseph Murphy. A járműben talált iratok szerint ő a maga férje. És a cím is stimmel...

– De mi már nem... Nekünk nincs... – Keera lehunyta a szemét, és megpróbált koncentrálni. Kevin meghalt? A házasságuk minden volt, csak boldog nem, és a válásuk is csúnyán elfajult, de ilyen véget nem kívánt a férfinak. – Biztos benne? – kérdezte kábultan.

– Igen, hölgyem. Nála volt az útlevele. Ami az utastársát illeti, egyelőre a sötétben tapogatózunk. Azt reméltük...

Keera a kislányt nézte, és azon tűnődött, hogy vajon miért ide hozták. Talán csak nem...? De, biztosan. Ő az a gyerek, akit egy másik nő szült Kevinnek, miközben ők még házasok voltak.

– Az utastársa valószínűleg a második felesége. Melanie, Melodie vagy valami ilyesmi. – Vagy a következő, vagy az azt követő barátnője. – Megvan! Melania. Így hívták. – Keera teljesen össze volt zavarodva. Kezdte fölfogni, hogy mit is mondtak neki a rendőrök. Kevin meghalt, ahogya felesége is. A közös gyerekük pedig... – Nem én vagyok az anyja!

– De Mr. Murphy irataiban az szerepel, hogy maga a felesége és a legközelebbi hozzátartozója. Ezért gondoltuk, hogy...

– Rosszul gondolták – vágott közbe Keera. – Ezek az információk már nem érvényesek. A férjemmel néhány hónapja váltunk el. Pár napja felhívott, és azt mondta, van még néhány dokumentum, amelyeket alá kellene írni. Valószínűleg ezért voltak nála a régi papírok. Ez a gyerek pedig... – Keera tiltakozóan megrázta a fejét. – Ő a második... kapcsolatából született. – A kapcsolatból, amelyet Kevin a kislány létezésével együtt sokáig eltitkolt előle.

– Akkor van egy kis problémánk – mondta James járőr. – Nincs hová vinnünk a kicsit.

Noha Keera egy ideje már tudott Kevin apaságáról, a lányával még nem találkozott, és ami azt illeti, nem is igazán akart. Ahogyan a házában sem akarta tudni őt.

– Úgy tudom, ilyen esetekben nevelőszülőkhöz viszik a gyerekeket.

A rendőrök a fejüket rázták.

– És mi van a gyermekvédelmi hivatallal?

– Az én volnék – hangzott fel egy élénk hang odakintről. – Consuela Martineznek hívnak, és Megan átmenetileg az én gondjaimra van bízva. – Egy alacsony, erős testalkatú nő lépett be Keera előszobájába. – Pillanatnyilag nem tudjuk elszállásolni a kislányt. Azt hittük, hogy az édesanyjának tudjuk átadni.

– De hát nem én vagyok az anyja – jelentette ki Keera ismételten.

Consuela beljebb lépett, és immár közvetlenül az előszobai lámpa alatt állt, amelynek a fényénél egészségtelenül sárgának tűnt a bőrszíne. Keera akaratlanul is átváltott orvos üzemmódba, és azon kezdett tűnődni, hogy vajon mi okozhatja ezt az elszíneződést. A házasságuk vége felé Kevin azt mondta, hogy mindig is elhanyagolva érezte magát, mert Keera a figyelme nagy részét a betegeinek szentelte. A nő nem is tagadta ezt, hiszen tényleg jobban szerette a hivatását a férjénél.

– Nézzék, biztosan megvan, hogy ilyen esetekben mi a teendő! – jelentette ki Keera.

– Ebben igaza van. Általában fel is vagyunk készülve ezekre, de most sajnos nem. Minden családuknak foglalt – sajnálkozott Consuela. – A szomszédos körzetekben pedig legkorábban holnap reggel érdeklődhetünk. Talán...

– Flucloxacillint szed, Consuela? – szakította félbe hirtelen a szociális munkást Keera, mert hallani sem akart arról, hogy Megannek nincs hol éjszakáznia.

Consuela és a két rendőr zavarodott tekintettel néztek rá.

– Öhm, igen, azt szedek. Súlyos légúti fertőzésem van. Miért kérdezi?

– Holnap hívja fel a háziorvosát, és mondja meg neki, hogy a gyógyszer kellemetlen mellékhatásokat okozott. Semmi komoly, ne aggódjon! – Ezzel persze Megan elhelyezésének problémája nem oldódott meg. – Sajnálom, ez amolyan szakmai ártalom. Az én munkámnál fontos, hogy az ember minden részletre odafigyeljen. Néha persze túllövök a célon.

– Nagyon szép dolog, hogy ilyen lelkiismeretes, doktornő, de hajnali fél három, és még mindig

nem tudjuk, mit kezdjünk a kicsivel – mondta Hutchinson járőr.

– A volt férjem gyerekével.

A helyzet iróniája valósággal arcul csapta Keerát. Ez a kislány a férje titokban tartott gyereke, akinek a létezéséről egyéves korában szerzett tudomást. Kevin vallomását további fájdalmas nyilatkozatok követték. A férfi nemcsak azt közölte Keerával, hogy a gyermeke anyját szereti, és vele akar élni, hanem azt is, hogy a közös házukra is igényt tart az új, tökéletes kis családja számára.

A kis Megannek persze aligha vethette a szemére mindezt.

– Teljesen biztosak benne, hogy tényleg semmilyen lehetőségük nincs?

– Ott van az árvaház – mondta Consuela. – De ha egy mód van rá, akkor azt szeretném elkerülni. Nagy, népes intézményről van szó, ahol az ilyen kicsi gyerekek gyakran háttérbe szorulnak.

– Ott van még a körzethez tartozó állami gondozási központ – tette hozzá James járőr. – Ha maga nem akarja befogadni a gyermeket, nincs más hátra, oda kell vinnünk. Nem áldogálhatunk itt egész éjszaka.

– Természetesen nem – helyeselt Keera, és érezte, hogy az ellenállása meginog.

Betessékelte az éjszakai látogatókat a nappaliba, és amikor James járőr elment mellette, lopva a volt férje kislányára pillantott. A térde elgyengült, és hirtelen összeszorult a torka.

– Kérem, fektesse le a kanapéra, én meg majd leülök mellé. Most nem kellene egyedül lennie.

És egy gondozási központba sem szabad bedugni. Soha egyetlen gyereknek sem lenne szabad ilyen helyre kerülnie.

– De csak átmenetileg maradhat nálam – hangsúlyozta Keera. – Holnap reggelig. Ha addig nem találnak senkit a számára, akkor be kell vinnem Megant a kórházam napközijébe. Kérem, amilyen gyorsan csak lehet, gondoskodjanak valamilyen szállásról, mert én nem értek a gyerekekhez. Valahogy nem tudom megtalálni velük a hangot, és ők sem velem. Szóval minden érintettnek az lenne a legjobb, ha a lehető legrövidebb ideig maradna nálam. Ezenkívül holnap dolgoznom kell.

Keera tudta, hogy a szavai nem csengtek túl barátságosan, sőt majdhogynem szívtelennek tűntek, de hát mégis hogyan kellett volna reagálnia egy ilyen helyzetben? Hiszen épp az imént egyezett bele, hogy befogadja azt a gyermeket, akinek a létezése végül megpecsételte a házassága sorsát.

– Mielőtt elmennek, szeretném tudni, hogy Megannek van-e valamilyen allergiája. – Kevin a kagylóra volt allergiás. – Vagy hogy van-e valamilyen más betegsége – tette még hozzá.

Consuela megrázta a fejét.

– A gyerekorvosát Reid Adamsnek hívják. Egy tennessee-i kisvárosban, Sugar Creekben rendel, amely körülbelül kétóránnyira van innen. Sajnos, még nem tudtuk elérni, mert jelenleg egy nyaralótáborban van.

– Egy nyaralótáborban? – kérdezte Keera csodálkozva.

– Igen, olyan gyerekek számára, akik leukémiában szenvednek. Ő ott az orvos. – Consuela átvette James járőrtől a kislányt, és a kanapéra fektette. – Ne aggódjon, dr. Murphy, Megan jó gyerek. Nagyon nyugodt. Nem fog gondot okozni magának.

Nem, Keerának a múlttal voltak gondjai. És bár a kis Megan természetesen nem tehetett semmiről, mégis ő volt egy kapcsolat zátonyra futásának az élő bizonyítéka.

– Legeslegkésőbb holnap délig – hangsúlyozta ki Keera ismét. – Kérem, addigra találjanak valami megoldást!

Tíz perccel később már egyedül volt Megannel. Leült az egyik fotelba a kanapé mellett, és az alvó gyerekre meredt. Nagyon aranyos kislány. Szőke haj; ugyanolyan, mint Keviné. Valószínűleg a férfi ragyogó kék szemét is örökölte. Szörnyű, hogy elvesztette a szüleit.

– Milyen jó, hogy még ilyen kicsi vagy – suttozta Keera, miközben kényelmesen elfészkelődött a fotelban, hátha tud még aludni egy kicsit. – Nagyon helyes kislány vagy. Biztosan minden rendben lesz veled.

– Sajnálom, kollegina, de tényleg nem tudok közelebbi felvilágosítást adni.

Reid Adams áttette a telefont a másik kezébe, áthajította a labdát a pálya fölé, és nézte, ahogy az ujjongó gyerekek hordája utánaveti magát. Nem számít, mennyire fárasztó volt – imádta a

nyaralótáborban eltöltött heteket.

– Mielőtt bármit is mondanék, meg kell nézнем az aktáját – folytatta –, de ezen a héten nem vagyok a rendelőmben, és...

– Akkor kérje meg a helyettesét, hogy nézzen utána! – vágott közbe Keera türelmetlenül, de aztán rögtön bocsánatot is kért. – Sajnálom, nem akartam ilyen goromba lenni, de...

– Nos, azok az emberek, akik gorombán viselkednek, általában gorombák is. – Reid elbújt egy fa mögött, miközben telefonált, mert két kislány szaladt abba az irányba, ahol állt. Két sötét szemű, fekete hajú, kreol bőrű szépség, akik a világot jelentették a számára. A kislányai öt- és hétévesek voltak. – De el tudom képzelni, milyen nehéz helyzetben van – folytatta a férfi, miután a gyerekek továbbszaladtak. – Nincs valamilyen rokona, aki magához vehetné Megan?

– Nincsen. Egy idősebb nagynéni nem hajlandó magához venni a kislányt, az anya két unokatestvérét pedig alkalmatlannak nyilvánították. Most éppen újabb, távoli rokonokkal igyekeznek felvenni a kapcsolatot, de jelen pillanatban úgy néz ki, hogy Megan egész napra nálam marad, és megnyugtató lenne, ha tudnék valamit az egészségi állapotáról.

Reidnek tetszett a nő hangja. Egy kicsit rekedtes volt, de nem annyira, mint egy láncdohányosé. Inkább olyan izgalmasan rekedtes... A férfi energikusan megköszöri a torkát.

– Apu! – kiáltott föl diadalmasan az ötéves Allie, miután megtalálta az apját.

– Én láttam meg előbb! – tiltakozott a hétéves Emmie.

– Nem is igaz! Én találtam meg! – Allie belekapaszkodott a férfi nadrágszárába.

– Igen, Allie talált meg – jelentette ki Reid, hogy elejét vegye a civakodásnak.

– Elnézést – szólalt meg ismét Keera. – Dr. Adams?

– Sajnálom – nevetett a férfi. – A lányaim meglehetősen makacsok, és nem fogadnak el nemleges választ, amikor játszani akarnak. De visszatérve Megan Murphyre: még csak egyszer láttam őt, de úgy emlékszem, nincs semmi baja. A praxisunk viszonylag új, és még nincs minden akta a fejemben. Sajnálom, hogy nem tudtam többet segíteni, de ha akarja, felhívom Beau Alexandert vagy a feleségét, Deannát, hogy nézzenek utána a dolognak a számítógépben. Most ők helyettesítenek.

Mielőtt azonban Keera bármit is válaszolhatott volna, Reid megint a lányaihoz fordult:

– Hé, gyerekek! El attól a kerítéstől! Nagyon jól tudjátok, hogy ott nem játszhattok. Aki nem engedelmeskedik, az brokkolit kap vacsorára!

– Zöldségekkel bünteti a gyerekeket? – kérdezte Keera vidám hangon. – Nem arra kellene törekednie, hogy megszerettesse velük a brokkolit?

– De igen. Csakhogy a legtöbb gyerek utálja a brokkolit, én pedig kihasználom ezt. De ne aggódjon, mire a tábornak vége, annyi finom brokkolis étellel ismerkednek meg, hogy ez lesz az egyik kedvenc ételük. A nyers brokkoli fokhagymaszósszal például isteni.

– Maga amolyan gyerekekkel suttogónak tűnik nekem, dr. Adams.

– Badarság. Én csak egy egyedülálló apa vagyok, aki odafigyel, mit esznek a lányai. És ami nekünk ízlik, annak általában itt, a táborban is sikere van. Na mindegy... Angelica, Rodney! Vegyétek le a cipőtöket és a zoknitokat, mielőtt bementek a patakba. Mindkét zoknit, Rodney!

– Nézze, nagyon kedves magától, hogy időt szakít rám, dr. Adams, de...

– Reid. Kérem, szólítson Reidnek.

– Reid, nagyon sajnálom, hogy türelmetlenkedtem, de eléggé feszült vagyok. Nem értek a gyerekekhez. Ami azt illeti, abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán szeretem-e őket. Felelősséget pedig végképp nem szeretnék vállalni egy vadidegen kislányért. Azt reméltem... Valójában nem is tudom, mit reméltem. Maga nyilvánvalóan nagyon elfoglalt abban a táborban, úgyhogy nem is tartanám föl tovább. Egy utolsó kérdést hajlandó lenne még megválaszolni, mielőtt leteszem?

– Akár kettőt is, ha nem hosszúak. – Reid vonakodott befejezni a beszélgetést. Szimpatikus volt neki Keera Murphy, még akkor is, ha érthetetlennek találta, hogy a nő nem szereti a gyerekeket. – Kérdezzen nyugodtan!

– Megan kétéves, de még mindig pelenkát hord. Ma délelőtt bent volt nálam a kórház napközijében, és a gondozónő azt mondta, hogy meg sem próbált a vécére menni.

– Beszél?

– Nem. De ez lehet, hogy a sokk miatt van.
– Feltételezem, a baleset után alaposan megvizsgálták.
– Természetesen.
– Akkor lehet, hogy csak a szokatlan helyzetre reagál így, és amint megnyugszik, már nem lesz szüksége pelenkára. De az is teljesen normális, ha még nem szobatiszta. Minden gyereknek megvan a saját tempója. Ha lennének még kérdései, nyugodtan... – Reid lebukott egy nagy, piros vízbomba elől, amelyet Emmie hajított feléje, és közben leejtette a telefonját. Mire fölemelte, hogy folytassa a beszélgetést, Keera Murphy már letette.

– Ki volt az, apu? – érdeklődött Allie kíváncsian.
– Egy kolléganóm.
– Ő is gyerekorvos?
– Nem, kicsim, ő másfajta orvos. Emlékszel, hogy egyszer beszélgettünk az operációkról?
– Amikor fölvtágják az embereket, hogy beléjük kukucskálhassanak?
Reid elnevette magát.
– Igen, pontosan. Ez a kolléganóm sebész. Olyan doktor néni, aki fölvtágja az embereket.
A férfi még egyszer lejátszotta magában a Keerával folytatott beszélgetést. A nő feszültnek tűnt. Nagyon feszültnek. Mégis...

Ez a pillanatnyi figyelmetlenség elég volt ahhoz, hogy egy vízbomba pont mellbe találja.
Reid úgy rogyott le a földre, mintha valódi találatot kapott volna, a gyerekek pedig azonnal rávetették magukat.

– Ez nem fair! – kiáltotta nevetve, de csak fél szívvvel tiltakozott.
Ezek a féktelenkedések voltak a legjobbak a táborban. Öröm volt nézni, ahogy a rákbetegségük miatt máskor vattába csomagolt gyerekek szabadon tomboltak, és végre gyerekként viselkedhettek.
Vajon mit szólna ehhez dr. Keera Murphy? Vajon ő is jól érezné magát itt? Vajon miért nem szereti a gyerekeket? Ő pedig miért gondol még mindig a nőre?

– Én is tudom, mit mondtam, dr. Murphy, és találtam is valakit, aki ma este vagy holnap kora reggel elviszi Megant, ha addig nem találunk hozzátartozókat. Mrs. Blanchard azonban csak szobatiszta gyerekeket szokott elvállalni, úgyhogy nem vagyok benne biztos, hogy a kislány mehet-e hozzá. – Consuela kíváncsian körülnézett.

A kórház napközijének várószobájában voltak, ahol Keera most járt másodszor. Az első látogatására aznap reggel került sor, amikor rábízta Megant a gondozónőre, Dolores Andersonra.
– Ez nem hangzik valami jól – jegyezte meg Keera.
– Valóban nem. – Consuela felsóhajtott. – Lehet, hogy átmenetileg inkább egy gyerekklinikán kellene elhelyoznünk Megant.

– Tessék? Képes lenne kórházba küldeni csak azért, mert még nem szobatiszta?
Ilyesmi szóba sem jöhet. Azért mert nem szerette különösebben a gyerekeket, Keera még nem volt afféle hidegszívű porkoláb, aki bezárja a kicsiket, ha azok nem úgy működnek, ahogy a felnőttek szeretnék. Megannek odafigyelésre van szüksége, nem elszigeteltségre.

– Azt javaslom, hogy amíg nem talál megfelelő helyet Megannek, addig maradjon nálam.
– Köszönöm, dr. Murphy. Megteszem, amit tudok.
A szociális munkás nem nézett Keera szemébe. Nem csoda. Keera ugyanígy viselkedett volna a helyében. Sajnos azonban Consuela még nem értette meg a valódi problémát. Ma gyerekjáték volt felügyelni Meganre, hiszen szinte az egész napot a napköziben töltötte.

De mi lesz holnap? Holnap kezdődik meg a szabadsága, úgyhogy teljesen egyedül lesz Megannel. Eredetileg azt tervezte, hogy végre nyugodtan átolvassa a nagy kupac szakfolyóiratát, egy kisgyerek pedig egyáltalán nem szerepelt a tervei között.

– Kérem, ne értsen félre, Consuela, de én a saját bőrömön tapasztaltam meg, hogy milyen is az állami gondozás. Ahhoz túl öreg voltam, hogy örökbe fogadjanak, úgyhogy összesen kilenc különböző nevelőcsaládnál és három otthonban fordultam meg. Egy gyerek számára szörnyű, amikor egyik helyről a másikra rángatják, és soha sehol nem lehet otthon. Megan már éppen elég

szörnyűséget élt át – jelentette ki Keera nyomatékosan.

Igaz, hogy a házasságuk végén már utálta Kevint, azt azonban tudta, hogy a férfi jó apa volt. Valószínűleg teljesen odalehetett ezért a kislányért. Megan nem érdemli meg, hogy bedugják valami hideg és személytelen helyre.

– Nem mindig olyan szörnyű, dr. Murphy – tiltakozott Consuela. – Vannak nagyon kedves nevelőszülők is, és az intézményeink személyzete is első osztályú.

– Természetesen. Nem szemrehányásnak szántam, amit mondtam. És minden tisztelem azoké, akik e mellett a hivatás mellett döntenek. Ennek ellenére azt gondolom, hogy Megannek jelen pillanatban több figyelemre van szüksége annál, amennyit egy állami intézményben kaphat.

– Sajnálom, hogy ilyen szomorú gyerekkora volt, doktornő, és megértem a fenntartásait, de mint már mondtam, ennél többet nem tehetek Meganért. Mivel nincsenek rokonai, akik magukhoz vehetnék, más megoldást kell találnom. Amíg nem kerítünk egy megfelelő nevelőcsaládot, nem marad más hátra, mint hogy egy gyermekklinikán vagy egy gyermekotthonban helyezzük el. Nekem se tetszik ez a megoldás, de ha tényleg nem maradhat magánál, akkor nincs más lehetőség.

– Na jó... – mondta Keera rezignáltan. Az ellenállása megtört, mert saját magát látta az elhagyatott kislányban. – Néhány napig maradhat. De ez nem jelenti, hogy vállalnám a felügyeleti jogot, vagy ilyesmi. Ez csak átmeneti állapot, amíg meg nem találja neki a legmegfelelőbb helyet.

– Megtalálom – ígérte Consuela megkönnyebbülten.

– Helyes. Nekem most el kell mennem bevásárolni. Kell valami ennivaló Megannek, meg néhány ruha, játékok...

Meg fogja tenni, amit meg kell tennie. Nem többet, de nem is kevesebbet. A kicsinek semmiképpen sem szabad bekerülnie egy gyermekotthonba. Keerát még a hideg is kirázta, amikor azokra sötét és hideg helyekre gondolt. Elszántan a karjára vette hát Megant, és elindult a parkoló felé.

– Szép napod volt? – kérdezte a kislánytól, miközben végigsietett vele a kórház folyosóján. – Szép játékok voltak a napköziben? Találtál már barátokat?

Válasz helyett Megan Keera vállára hajtotta a fejcskáját, és sóhajtott egyet. Keera hurutos hangot vélt hallani, úgyhogy gyorsan bevitte a kislányt az egyik üres vizsgálóba. A légzési zöreje nem volt drámai, de normális sem. Valami lappang Meganben, ami előbb vagy utóbb problémát fog okozni.

Keerának azonnal Reid Adams jutott az eszébe.